

Viktigt är det även för vårdarbetet att ha god kontakt med administrativ personal. Den administrativa ledningen av ett sjukhus, vilken ju har hand om ekonomin, behöver förstå de psykotera-
peutiska aspekterna och behöver lära sig att det kan vara värt att betala för något annat än mediciner.

Handledning — varför inte överläkare i psykoterapi?

Det som jag personligen upplever som svårast inom ett mentalsjukhus med brist på läkare, med brist på tillräcklig tid för egna studier och för utbildning är att vi känner oss handikappade i handledningsfrågor. Vi kan inte klara upp handledningen själva tillräckligt väl, och jag tycker det vore värdefullt inte bara med kurser för olika personalkategorier utan också med handledare, som skulle komma utifrån. På de stora orterna, där det sitter välutbildade och duktiga experter, skulle man kunna avstå från dessa ett visst antal dagar om året till sjukhusen ute i periferin. Man kan fråga sig, varför mentalsjukhusen för ett 10-tal år sedan fick särskilda överläkare för internmedicin men inte har fått särskilda tjänster avsedda för specialister i psykoterapi, vilka samtidigt skulle kunna vara handledare för både läkare och personal i psykoteraeutiskt arbete. Jag efterlyser sålunda särskilda tjänster för överläkare i psykoterapi vid de stora psykiatriska sjukhusen.

"Vi får inte utplåna våra yrkesroller i det terapeutiska arbetet"

När Curt Åmark inledde den här diskussionen påpekade han att det inte spelar någon roll vem av oss inom den psykiatriska kliniken olika yrkeskategorier, som gör det terapeutiska arbetet. Sjövall var inne på samma tankegångar. De är möjligt att Curt Åmark inte önskade hårdöra det han sade. Han kanske bara ville påpeka att vi allesammans skall arbeta inom så att säga samma revir men att var och en inom detta tillämpar sina specialkunskaper vid det terapeutiska arbetet. I det sammanhanget vill jag påpeka hur viktigt det är att vi inte utplånar våra yrkesroller i den terapi vi ger. Vår specialitet måste stå klar både inför oss själva och patienten. Det är självklart att t. ex. en kurator många gånger kan saker som en psykiater inte kan och att sjuksköterskan kan göra helt andra saker än vad någon av de andra kategorierna inom sjukvårdsyrket behärskar. Det gäller att tillvarata patientens förväntningar på oss som yrkesmänniskor och som specialister, samtidigt som vi drar nytta av dessa förväntningar i vårt terapeutiska arbete och i ett gemensamt, dynamiskt diagnossättande. Vi måste inse att vi allesammans spelar våra yrkesroller och att vi har dessa roller just som specialister i ett gemensamt arbete.

Ruth W. Ettlinger vid "diskussionen om samarbetsmodeller och terapeutroller" vid Psykiatriska Föreningens Katrineholmsmöte hösten 1968.